

Nicholas Sparks

The Choice

De keuze



ISBN 978-90-225-7428-7
ISBN 978-94-023-0411-4 (e-boek)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *The Choice*
Oorspronkelijke uitgever: Grand Central Publishing, a division of
Hachette Book Group, Inc.
Vertaling: Harmien Robroch
Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio
Omslagbeeld: © Entertainment One
Zetwerk: ZetSpiegel, Best

© 2007 Nicholas Sparks
Nederlandstalige uitgave © 2015 Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van
druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder vooraf-
gaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor de familie Lewis:
Bob, Debbie, Cody en Cole.
Mijn familie.*

Proloog

Februari 2007

Verhalen zijn zo uniek als de mensen die ze vertellen, en de beste verhalen hebben een verrassend einde. Tenminste, dat zei de vader van Travis Parker vroeger altijd. Travis kon zich nog herinneren hoe zijn vader dan naast hem op bed ging zitten en moest glimlachen als Travis hem om een verhaaltje smeekte.

‘Wat voor verhaaltje wil je horen?’ vroeg zijn vader dan.

‘Het beste ooit,’ was Travis’ antwoord.

Meestal bleef zijn vader even stil zitten, waarna zijn ogen oplichtten. Dan sloeg hij zijn arm om Travis heen en vertelde hij op de perfecte toon een verhaal dat Travis vaak nog lang wakker hield nadat zijn vader het licht had uitgedaan. Het zat altijd vol avontuur en gevaar en opwinding en reizen die plaatsvonden in en rond het kleine kustplaatsje Beaufort in North Carolina, de plek waar Travis Parker was opgegroeid en nu nog altijd woonde. Gek genoeg kwamen er bijna altijd beren in voor. Grizzlyberen, bruine beren, kodiakberen... Zijn vader maalde niet om de realiteit als het om de natuurlijke habitat van de beer ging. Hij richtte zich op huiveringwekkende achter-

volgingsscènes door zanderige laaglanden, waardoor Travis tot op de middelbare school nachtmerries had van wilde ijsberen op Shackleford Banks. Maar hoe bang de verhalen hem ook maakten, altijd vroeg hij opnieuw: ‘En toen?’

Voor Travis leken die dagen wel de onschuldige restanten van een ander tijdperk. Hij was nu drieënveertig en terwijl hij zijn auto op de parkeerplaats van het Carteret General Hospital zette waar zijn vrouw de afgelopen tien jaar had gewerkt, dacht hij weer aan de vraag die hij zijn vader steeds opnieuw had gesteld.

Toen hij was uitgestapt, pakte hij de bloemen die hij had meegenomen. De laatste keer dat hij zijn vrouw had gesproken, hadden ze ruzie gehad, en hij wilde niets liever dan zijn woorden terugnemen en het goedmaken. Hij had geen enkele illusie dat de bloemen haar milder zouden stemmen, maar wist ook niet wat hij anders moest doen. Natuurlijk voelde hij zich schuldig, maar getrouwde vrienden hadden hem ervan verzekerd dat schuldgevoel de hoeksteen van een goed huwelijk was. Het betekende dat er een geweten in werking was, dat normen en waarden in ere werden gehouden, en redenen om je schuldig te voelen kon je maar beter vermijden. Zijn vrienden gaven hun eigen falen op dit gebied soms toe en Travis ging ervan uit dat elk stel dit meemaakte. Hij veronderstelde dat zijn vrienden het hadden gezegd om hem te helpen, om hem gerust te stellen dat niemand volmaakt was, dat hij niet zo streng voor zichzelf moest zijn. ‘Iedereen maakt fouten,’ hadden ze gezegd, en ook al had hij geknikt alsof hij hen geloofde, hij wist dat ze nooit zouden begripen wat hij doormaakte. Dat konden ze niet. Hun vrouwen sliepen per slot van rekening ’s nachts nog altijd naast hen. Geen van allen waren ze ooit drie maanden uit elkaar geweest en geen van hen vroeg zich af of hun huwelijk ooit weer zou worden wat het was geweest.

Terwijl hij de parkeerplaats overstak, dacht hij aan zijn beide

dochters, zijn baan, zijn vrouw. Nergens kon hij op het moment veel troost uit putten. Hij had het gevoel dat hij in bijna alles in zijn leven faalde. Geluk leek de laatste tijd even ver weg en onbereikbaar als het reizen door de ruimte. Zo had hij zich niet altijd gevoeld. Hij kon zich herinneren dat er een lange periode was geweest waarin hij heel gelukkig was. Maar dingen veranderen. Mensen veranderen. Veranderingen waren van die onvermijdelijke natuurwetten die hun tol eisen van mensenslevens. Er worden fouten gemaakt, gevoelens van spijt ontstaan en het enige wat overblijft zijn de onaangename gevolgen die iets eenvoudig als uit bed komen bijna afmattend maken.

Hoofdschuddend liep hij naar de ingang van het ziekenhuis en hij zag weer voor zich hoe hij als kind naar de verhalen van zijn vader had geluisterd. Zijn eigen leven was het mooiste verhaal geweest, mijmerde hij, een verhaal dat een goede afloop had moeten hebben. Terwijl hij de deur opentrok, voelde hij de vertrouwde golf van herinneringen en spijt over zich heen komen.

Pas later, toen hij zich weer door de herinneringen liet overspoelen, vroeg hij zich af wat er nu zou gebeuren.

Deel 1

1

Mei 1996

‘Waarom wilde ik je hier ook alweer bij helpen?’ Kreunend en met een rood hoofd probeerde Matt de jacuzzi naar het pas uitgezaagde gat in het houten terras te duwen. Hij gleed weg en voelde hoe zweetdruppels over zijn voorhoofd liepen en in zijn ogen prikten. Het was warm, veel te warm voor begin mei. Veel te warm voor deze klus, dat was een ding dat zeker was. Zelfs de hond van Travis, Moby, lag in de schaduw te hijgen met zijn tong uit zijn bek.

Travis Parker stond naast hem tegen het enorme gevaarte te duwen en slaagde erin zijn schouders op te halen. ‘Omdat je dacht dat het leuk zou zijn,’ zei hij. Hij boog zijn hoofd en duwde. De jacuzzi, die wel bijna tweehonderd kilo moest wegen, verschoof weer een paar centimeter. In dit tempo zou het ding... ach, komende week misschien op zijn plek staan.

‘Dit is belachelijk,’ zei Matt. Hij zette zijn hele gewicht tegen de kist en bedacht dat ze eigenlijk een span ezels nodig hadden. Zijn rug deed zeer. Even stelde hij zich voor hoe zijn oren van zijn hoofd werden geblazen door de inspanning, zoals de flesraketten die hij en Travis vroeger lanceerden.

‘Dat heb je al gezegd.’

‘En er is geen ruk aan,’ steunde Matt.

‘Dat heb je ook al gezegd.’

‘En het wordt heus niet gemakkelijk om dat ding te installeren.’

‘Natuurlijk wel,’ zei Travis. Hij ging rechtop staan en wees naar de letters op de kist. ‘Zie je? Daar staat het: GEMAKKELIJK TE INSTALLEREN.’ Vanaf zijn plekje onder de schaduwrijke boom blafte Moby, een raszuivere boxer, alsof hij het wilde beamen en Travis glimlachte veel te zelfvoldaan.

Matt keek nijdig en probeerde op adem te komen. Hij haatte die blik. Nou ja, niet altijd. Meestal genoot hij van het toeloze enthousiasme van zijn vriend. Maar vandaag niet. Vandaag absoluut niet. Hij pakte zijn bandana uit zijn achterzak. Die was nat van het zweet waardoor de achterkant van zijn spijkerbroek er natuurlijk niet uitzag. Hij wreef ermee over zijn gezicht en wrong de bandana met een snelle beweging uit. Zweet druppelde als een lekkende kraan op zijn schoen. Hij staaarde er bijna gebiologeerd naar voordat hij voelde hoe het door de dunne stof sijpelde en zijn tenen een glibberig gevoel gaf. Echt geweldig. ‘Als ik het me goed herinner, zei jij dat Joe en Laird ons zouden komen helpen met dit “projectje” en dat Megan en Allison hamburgers zouden grillen, dat we bier zouden drinken en dat... o ja, dat het installeren van dit ding niet meer dan een paar uurtjes zou duren.’

‘Ze komen ook,’ zei Travis.

‘Dat zei je vier uur geleden ook.’

‘Ze zijn kennelijk wat laat.’

‘Misschien heb je ze gewoon niet gebeld.’

‘Natuurlijk heb ik ze wel gebeld. Ze nemen de kinderen ook mee. Heus.’

‘Hoe laat?’

‘Zo meteen.’

‘Ja ja,’ antwoordde Matt. Hij propte de bandana weer in zijn

zak. ‘En even voor de duidelijkheid... Als ze niet snel komen, hoe wou je dat ding dan met zijn tweeën op zijn plek laten zakken?’

Travis wuifde dit probleem weg en richtte zich weer op de kist. ‘Dat verzinnen we nog wel. Moet je zien wat we al gedaan hebben. We zijn al bijna halverwege.’

Matt keek weer boos. Het was zaterdag... zaterdag! Zijn dag voor ontspanning en leuke dingen, zijn kans om even te ontsnappen aan de sleur, de rust die hij had verdiend na vijf dagen bij de bank, een dag die hij nodig had. Hij was verdorie kredietspecialist! Hij hoorde met papieren te schuiven, niet met jacuzzi’s te sjouwen! Hij had nu naar de Braves tegen de Dodgers kunnen kijken! Hij had kunnen golfen! Hij had naar het strand kunnen gaan! Hij had met Liz kunnen uitslapen en daarna naar haar ouders kunnen gaan zoals ze meestal op zaterdag deden, in plaats van bij het krieken van de dag op te staan en acht uur lang in de brandende zuidelijke zon te zwoegen...

Hij bleef even staan. Wie hield hij nou voor de gek? Als hij hier niet was, zou hij dus inderdaad de hele dag bij de ouders van Liz zitten en dat was de voornaamste reden geweest om ja te zeggen toen Travis hem om hulp had gevraagd. Maar daar ging het niet om. Waar het om ging, was dat hij hier geen zin in had. Echt niet.

‘Ik heb hier geen zin in,’ zei hij. ‘Echt niet.’

Travis hoorde hem kennelijk niet. Hij had zijn handen weer op de kist gelegd en zette zich schrap. ‘Klaar?’

Verbitterd liet Matt zijn schouder zakken. Hij stond te trillen op zijn benen. Te trillen! Hij wist nu al dat hij morgenochtend een dubbele dosis Advil nodig had. In tegenstelling tot Travis ging hij niet vier keer per week naar de sportschool, squashte hij niet, liep hij niet hard en ging hij niet duiken op Aruba of surfen op Bali of skiën in Vail. ‘Er is geen ruk aan, weet je dat?’

Travis knipoogde. ‘Dat heb je al gezegd, weet je nog?’